

Arrest

nr. 67 932 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X optredend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X en, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2011. Beide beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 juni 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 29 juni 2007 een asielaanvraag in.

Op 29 juni 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 mei 2008 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 27 mei 2008 werd een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2011 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard bij gebrek aan bijgevoegd internationaal paspoort of gelijkgestelde reistitel.

Op 29 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 april 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 26 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Redenen:

Artikel 9ter — § 3 3°. van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een aantal medische getuigschriften. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard getuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 29.03.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011 en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §3-3° van de Wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Op 29 juni 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoekster het rechtens vereiste belang ontbeert om het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, daar het een herhaald bevel betreft aangezien zij in het verleden reeds meermaals gesommeerd werd om het grondgebied te verlaten. Vermits verzoekster deze eerdere bevelen nooit heeft aangevochten, zijn ze volgens verweerder nog steeds uitvoerbaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de eerdere bevelen van 27 mei 2008 en 6 april 2011 werden aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoekster. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert geen nut op voor verzoekster, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2008 en 6 april 2011 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2011 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 29.03.2011 artikel 9 ter onontvankelijk is,

Redenen:

“Artikel 9ter — § 3 3°.- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een aantal medische getuigschriften. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard getuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 29.03.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011 en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §3-3° van de Wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoekster meent dat het attest dat zij heeft bijgevoegd volledig gelijk is met het getuigschrift dat voorgelegd dient te worden zoals bepaald in het KB van 24.01.2011.

Dat er inhoudelijk geen enkel verschil is tussen het attest dat gevoegd werd en het attest dat zou gevoegd moeten zijn.

Er is enkel een verschil wat de hoofding betreft.

De hoofding van het attest dat verzoekster heeft gevoegd vermeldt het volgende:

Medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)

De hoofding van het attest zoals bepaald in het KB van 24.01.2011 vermeldt het volgende:

Federale overheidsdienst Binnenlandse zaken, Algemene directie van de dienst vreemdelingenzaken, Medisch getuigschrift bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

Dat het woord attest veranderd werd in het woord getuigschrift en de afkorting FOD voluit werd geschreven en van plaats veranderd.

Dit verandert echter niets aan de inhoud van het verzoekschrift. Immers men moet nagaan of het volgende werd vermeld in het attest:

- De ziekte
- De graad van ernst
- en de noodzakelijk geachte behandeling

in het bijgevoegde attest werd dus wel degelijk de ziekte , haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld. De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden

volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Dat er in een gelijkaardige zaak reeds uitspraak werd gedaan door de RVV.

Dat in het arrest 61.726 van 18.05.2011 RVV duidelijk wordt vermeld dat het belangrijk is dat de attesten INHOUDELIJK worden vergeleken.

Dat het dan ook niets verandert aan de inhoud enkel en alleen omdat de hoofding verschillend is!

DVZ heeft dus nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren. Er is slechts in een oogopslag gekeken naar de hoofding van het document, dat hiermee duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft dat het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt incorrect is en dat onredelijk werd gehandeld, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, welke *in casu* dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op

voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, werd gevoegd geen “standaard medisch attest” is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekster bij haar aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. Het ingediende medisch attest vermeldt duidelijk de ziekte waaraan verzoekster lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het ingediende medische attest beantwoordt dan ook volledig aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter feit dat in de hoofding van het medisch attest wordt vermeld “*medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)*” in plaats van “*Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, Medisch getuigschrift bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken*” laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147). Dit getuigt van een overdreven formalisme. Verwerende partij kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat de regelgeving tot doel heeft het bestuur op een snelle en adequate manier te laten beslissen en dat het niet aan de gemachtigde toekomt om het medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken. Echter, het enkele gegeven dat op een modelformulier een lichte aanpassing in de hoofding werd aangebracht belet het bestuur geenszins op een snelle en adequate manier te beslissen, noch heeft dergelijk geringe aanpassing tot gevolg dat de administratie het medisch attest inhoudelijk dient te beoordelen. Het enige vormelijke verschil is immers de hoofding van het attest. Voor het overige stemt het volledig overeen met het gepubliceerde en bij wet opgelegde attest. Voorts dient tevens te

worden opgemerkt dat de hoofding op het attest dat door verzoekster werd bijgebracht zeer duidelijk is en eigenlijk alle gegevens bevat welke ook in de hoofding van het standaard attest zijn aangebracht, zij het dan in een andere volgorde. Verwerende partij kon zich aldus niet vergissen, aangezien de hoofding van het bijgevoegde attest zeer duidelijk was.

Er dient bijgevolg vastgesteld worden dat verzoekster terecht aanvoert dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij *in casu* kennelijk onredelijk is. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2011 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU